

Darrera carta d'Ehsan Fattahian, activista kurd executat a l'Iran

dilluns, 23 novembre del 2009

Ehsan Fattahian va ser executat en una presó iraniana el 10 de novembre de 2009. Tenia 27 anys i era kurd. El van condemnar per ser «enemic de Déu»; i per posar en perill la seguretat de l'Estat.

Formava part del moviment «alliberament que també a dins de l'Iran pel respecte als drets individuals i col·lectius del poble kurd. Fattahian ha deixat una carta. La va escriure poc abans de l'execució.

«Mai he tingut por de la mort, ni tan sols ara que la sento tan a prop».

«Mai he tingut por de la mort, fins i tot tampoc ara que la sento més propera. La sento i hi estic familiaritzat, perquè és una vella coneguda «aquesta terra i aquest poble. Ara que han convertit la mort en sinònim de justícia i llibertat; algú pot tenir por del futur i del destí? «Nosaltres», que hem estat condemnats a mort per «ells», lluitàvem per obrir una mica el camí cap a un món millor, lliure d'injustícies; «ells» també són conscients del motiu pel qual treballen?

L'últim raig de sol al capvespre

aquest és el camí que vull escriure

El so de les fulles sota les meves passes

em diuen: Deixa't caure

i només aleshores trobaràs el camí cap a la llibertat.

Vaig néixer a la ciutat de Kermanshah, una ciutat que la gent del meu país considera que és el bressol de la nostra civilització, de la nostra nació. Ben aviat em vaig adonar de la discriminació i de l'opressió. Aquesta crueltat la vaig notar des del fons de la meva ànima; i intent per aconseguir entendre-la em va fer aflorar milers de pensaments. Però per desgràcia ells van bloquejar tots els camins que hi podia haver per avançar cap a la justícia i van convertir l'atmosfera en un ambient tant repressiu que no vaig trobar cap manera de canviar la situació des de dins, i vaig marxar: em vaig convertir en un peixmergue del Koomaleh; l'objectiu de trobar la identitat que em

volien prohibir em va empènyer cap a aquella elecció. Tot i que deixar el lloc on havia nascut va ser difícil, mai vaig tallar els lligams amb la ciutat de la meva infantesa. De tant en tant m'agradava tornar a casa per visitar els meus records, i en una d'aquestes visites em van detenir i empresonar. Des d'aquell moment, i veient l'hospitalitat (j!) amb què em tractaven els carcellers, em vaig adonar que esperava el tràgic destí que ja havien corregut molts companys abans que jo: tortura, un tribunal opac i molt pressionat, un veredictes polític i finalment la mort…

Deixeu-me explicar el procés que he patit: després de ser detingut a la ciutat de Kamyar el 20 de juliol de 2008, i després de passar unes hores com a convidat a l'oficina d'informació de la ciutat, mentre em tenien emmanillat i amb els ulls embenats perquè no pogués veure-hi ni moure'm, una persona que es va presentar com a representant de la Fiscalia em va començar a fer preguntes inconnexes que estaven carregades d'acusacions falses (cal recordar que fora de la sala d'audiències està prohibit fer cap pregunta de temes judicials). Aquesta va ser la primera de les in comptables sessions d'interrogatoris que vindrien. Aquella mateixa nit em van traslladar a l'oficina d'informació a la ciutat de Sanandaj de la província del Kurdistan*, i allà vaig conèixer de debò com seria a partir d'aleshores: una cel·la bruta amb un lavabo fastigós, amb mantes que possiblement no havien vist aigua durant dècades! Des d'aquell moment les nits i els dies els vaig passar en sales d'interrogatoris i en passadissos on vaig patir tortures extremes i pallisses; això durant tres mesos. Durant aquells tres mesos, els que m'interrogaven, possiblement perquè volien un ascens o un augment, em van carregar amb acusacions falses i estranyes; ells sabien millor que ningú com de lluny estaven aquelles acusacions de la realitat. Van intentar per tots els mitjans de demostrar que jo estava implicat en un acció armada que pretenia enderrocar el règim. Les úniques proves que van poder aportar és que jo formava part de "Koomaleh", i que feia propaganda contra el règim. La cort de la República Islàmica a Sanandaj em va declarar culpable i em va condemnar a 10 anys d'exili a la presó de Ramhormoz. L'estructura política i burocràtica del govern sempre és molt centralista, però en el meu cas van permetre la descentralització del poder judicial i van permetre a la cort de la província del Kurdistan que tornés a celebrar el judici i que pogués demanar la pena de mort. Així doncs, el fiscal, el sr. Kamyaran, va apel·lar el veredictes del primer tribunal i el Tribunal d'Apel·lacions del Kurdistan va canviar el veredictes de 10 anys de presó per la pena de mort, contravenint les lleis de la República Islàmica. I és que, d'acord amb la secció 258 de la llei "Dadrasi Keyfar", un tribunal d'apel·lació només pot incrementar el veredictes inicial en cas que aquest veredictes estigui per sota de la pena mínima per al crim que s'imputa. En el meu cas, el crim era "Moharebeh" (enemistat amb Déu), que té una pena mínima d'un any, i a mi m'havien condemnat a 10 anys a l'exili, clarament per sobre del mínim. Compareu la sentència que em va caure amb la sentència mínima per aquest crim i entendreu la naturalesa il·legal i política de la sentència a mort a què em van condemnar. Tot i que per sostenir-ho, poc abans de canviar el veredictes, em van traslladar de la presó principal de Sanandaj a l'oficina d'interrogatoris del Departament d'Informació i em van demanar que fes una declaració que volien gravar en vídeo confessant crims que no havia comès. Malgrat tota la pressió que em van fer, no vaig accedir a fer la declaració, i aleshores em van dir sense embuts que canviarien la sentència inicial per la pena de mort, cosa que van fer al cap de poc, i van demostrar que els tribunals obeeixen forces externes a l'autoritat judicial.

Els jutges han fet jurament que seran justos en qualsevol situació, en tot moment i davant de qualsevol persona, i que es miraran el món des d'una perspectiva legal. Quin jutge, en aquesta terra condemnada, pot assegurar que no ha trencat aquest jurament i que s'ha mantingut just i equitatiu? En la meua opinió, no calen ni tots els dits d'una mà per comptar-los. Quan tot el sistema judicial de l'Iran, davant de la proposta d'un interrogador (que no té cap coneixement dels assumptes jurídics) accedeix a detenir, empresonar i executar persones, realment podem culpar els pocs jutges d'una província que és reiteradament reprimida i discriminada? Sí, aquesta casa és ruïnosa des dels fonaments…

I això malgrat que en la darrera visita que vaig tenir amb el fiscal va admetre que la pena de mort a què m'havien condemnat era il·legal, però per segona vegada em van notificar que l'execució tirava endavant. No cal dir que la insistència per tirar endavant l'execució de la pena de mort sota qualsevol circumstància és conseqüència de la pressió de les forces de seguretat i polítiques des de fora de l'administració de justícia. La gent mira la vida i la mort dels presos polítics només des del punt de vista dels seus interessos polítics, no els preocupa res més que les seves necessitats, ni que es tracti del dret més fonamental d'un ésser humà: el dret que té de viure. S'obliden de les lleis internacionals, fins i tot ignoren les pròpies lleis i procediments.

Les meves darreres paraules: si aquests governants i opressors esperen que la meua mort els ajudi a desfer-se d'un “problema” anomenat Kurdistan, els he de dir que això no és més que una il·lusió. Ni la meua mort, ni la mort de milers com jo, seran un remei per aquest dolor incurable, i potser fins i tot es convertiran en combustible per aquest foc. Sens dubte, “cada mort és el començament per a una nova vida”.»

Ehsan Fattahian

Presó Central de Sanandaj

8 de novembre de 2009 [dos dies abans que l'executessin]

—-

* Kurdistan és el nom d'una província d'Iran, on viu part de la població kurda d'aquesta República Islàmica.

** Koomaleh és una organització política marxista que defensa els drets kurds d'Iran.

Traducció de Laia Altarriba (<http://lesquenadelmon.wordpress.com>).